

Arrest

nr. 245 367 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende. Zij werd op 6 juni 2016 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 24 april 2020 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 22.07.2015 en verkreeg de bijlage 8 op 11.05.2016 en de E-kaart op 06.06.2016.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 16.03.2020 werd betrokkene via de gemeente uitgenodigd om haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen te verduidelijken, om overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. De postbode heeft zich op 25.03.2020 aangeboden met deze aangetekende zending op het door betrokkene opgegeven adres maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending in een Postpunt. De brief werd echter niet afgehaald en teruggezonden naar de gemeente op 10.04.2020. Betrokkene heeft bijgevolg niet gereageerd op onze brief, die aangetekend verzonden werd.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden en om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de beide brieven en de uitnodigingen verstuurd werden en waar de wijkagent zich aangeboden heeft. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft om het eventuele nieuwe adres te melden, de aangetekende brief af te halen en bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan medewerking werd navraag gedaan bij de databank van de RSZ

Betrokkene blijkt nooit gemeld te zijn geweest in ARZA (Algemeen Repertorium voor Zelfstandige Arbeiders) of het Limosa-kadaster en kan bijgevolg het verblijfsrecht niet behouden als zelfstandige of gedetacheerde werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980). Betrokkene blijkt wel gemeld te zijn geweest als werknemer in loondienst. Zij was sinds haar aanvraag gemeld in dimona voor verschillende perioden nl. van 28.04.2016 tot 27.05.2016, van 15.09.2016 tot 17.11.2016, van 06.12.2016 tot 22.12.2016, van 02.05.2019 tot 30.06.2019, van 10.07.2019 tot 17.09.2019 en op 17.02.2020.

Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980) echter niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene heeft wel nog gewerkt op 17.02.2020 maar was dus slechts 1 dag. Gezien de marginale aard van deze recentere tewerkstelling en het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene dus al vanaf 17.09.2019 als werkzoekende te beschouwen.

Zij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om als werkzoekende of in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking en bewijsstukken niet worden vastgesteld.

Er werden bij gebrek aan medewerking verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Bij gebrek aan medewerking en bewijzen kan er niet bepaald worden dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"3.3. De middelen

Geput uit de schending artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht (audi et alteram partem) én het beginsel van fair play;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster nagelaten heeft te reageren op het aangetekend schrijven, hetwelke haar op 25.03.20 zou aangeboden geweest zijn door de postbode en hierdoor er geen schending van het hoorrecht kan zijn "aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft om het eventuele nieuwe adres te melden, de aangetekende brief af te halen en bewijsstukken voor te leggen

aangezien de bestreden beslissing voorts verzoekster een gebrek aan medewerking verwijt om bewijsstukken voor te brengen dat zij " eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om als werkzoekende of in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden" alsook zij niet is ingegaan op de vraag om "eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis § 1 - wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier

aangezien verzoekster formeel is dat zij het voormeld aangetekend schrijven nooit heeft aangeboden gekregen op 25.03.20 of op welkdanige andere datum;

aangezien overigens niet kan betwist worden dat dit aangetekend schrijven kennelijk is verzonden geweest in volle corona-crisis met gelding van strenge lockdownmaatregelen zodat het überhaupt sowieso niet evident was om aangetekende poststukken af te halen op het postkantoor of op een postpunt alsook het eveneens totaal niet evident was om via de gemeente een adreswijziging te laten doorvoeren;

aangezien verzoekster aldus geen kennis had van het voormeld aangetekend schrijven met verzoek "om haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen te verduidelijken " ten einde te kunnen nagaan of zij "nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden" waaruit ten volle het belang blijkt van dit schrijven - m.n. de al dan niet verdere verlenging van de verblijfsstatus van verzoekster had DVZ teneinde de hoorplicht (audi et alteram partem) én het beginsel van fair play te respecteren minstens een nieuwe en ondubbelzinnige poging tot het bekomen van de nodige informatie en bewijsstukken van verzoekster dienen te ondernemen door bv. een tweede aangetekend alsook gewoon schrijven aan verzoekster te richten waardoor sowieso steeds minstens één van beide schrijven verzoekster op het door haar opgegeven adres zou hebben bereikt;

aangezien in het kader van de huidige annulatieprocedure en de daaruit voortvloeiende gelimiteerde bevoegdheid van de RvV het nutteloos is dat verzoekster de door DVZ gevraagde informatie en bewijsstukken nu al zou overleggen; ./..

aangezien aldus door een annulatie van de bestreden beslissing aan verzoekster terzake een tweede en - gelet op de voorheen geldende specifieke omstandigheden van de coronacrisis en de ermee gepaard gaande strenge lockdownmaatregelen - thans ernstige kans kan geboden worden;

dat de bestreden beslissing aldus blijkt heeft gegeven van een weinig pragmatische onderzoek, een onvolledige feitenvinding alsook - gelet op de coronacrisis - een verregaand gebrek aan realiteitszin;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 24.04.20 dan ook niet alleen artikel 42bis, §1 Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht (audi et alteram partem) én het beginsel van fair play, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepaling, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit is het determinerend motief waarop de bestreden beslissing is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als werkzoekende of in een andere hoedanigheid overeenkomstig artikel 40, § 4, van de vreemdelingenwet haar verblijfsrecht te behouden. Verzoekster heeft geen elementen voorgelegd waaruit het tegendeel blijkt. Door in haar verzoekschrift te stellen dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een weinig pragmatisch onderzoek, een onvolledige feitenvinding en een verregaand gebrek aan realiteitszin, nodigt verzoekster de Raad in wezen uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoekster stelt dat zij de uitnodiging om haar huidige economische situatie of economische bestaansmiddelen te verduidelijken nooit heeft ontvangen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat op 25 maart 2020 een aangetekend schrijven werd aangeboden aan het adres, opgegeven door verzoekster. Er werd een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending. Verzoekster heeft nagelaten om deze brief af te halen. Het feit dat verzoekster geen kennis heeft genomen van de aangetekende zending, is derhalve te wijten aan haar eigen nalaten.

Verzoekster voert aan dat het aangetekend schrijven werd verzonden *“in volle corona-crisis met gelding van strenge lockdownmaatregelen zodat het überhaupt sowieso niet evident was om aangetekende poststukken af te halen op het postkantoor of op een postpunt alsook het eveneens totaal niet evident was om via de gemeente een adreswijziging te laten doorvoeren”*. De Raad dient op te merken dat verzoekster met haar betoog geenszins aantoont dat zij in de onmogelijkheid was om de aangetekende zending af te halen en vervolgens haar individuele situatie toe te lichten. Dat het *“niet evident”* was om de aangetekende zending af te halen of om een adreswijziging te laten doorvoeren, is niet meer dan een algemene verklaring en doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.5. Verzoekster voert aan dat, gezien het belang van het bovengenoemd aangetekend schrijven, verweerder een nieuwe en ondubbelzinnige poging had moeten ondernemen om zo de nodige informatie en bewijsstukken van verzoekster te ontvangen. Door geen nieuwe poging te ondernemen, meent verzoekster dat verweerder gehandeld heeft in schending met de hoorplicht en het beginsel van *fair play*.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat verweerder per aangetekende zending verzoekster heeft gevraagd om alle nuttige informatie en dienstige stukken betreffende haar economische situatie of bestaansmiddelen te verstrekken. Zoals de Raad reeds vaststelde, heeft verzoekster door haar eigen nalaten geen kennis genomen van deze aangetekende zending. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op verweerder. Daarenboven duidt verzoekster geen concrete elementen aan die zij had willen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan geen schending van het beginsel van *fair play* worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT